

Arrest

nr. 153 844 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 april 2015, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 3 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, §1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien van de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de asielaanvraag werd niet in overweging genomen of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissingen blijkt dat de verzoekende partijen zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen kan aan de verzoekende partijen dan ook geen nut opleveren.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissingen hun grondslag vinden in de definitieve weigering van een aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zodat, wanneer wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen geen belang hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissingen, wat in casu het geval is (zie hieronder) waardoor de Raad zich niet dient uit te spreken over de toepassing van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet (RvS 2 juli 2014, nr. 10 614 (c)).

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikelen 5 en 6 van de “Europese Terugkeerrichtlijn”, dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 20 juni 2008, nr. 2 923, (c)). De Raad wijst erop dat de “Europese Terugkeerrichtlijn” in Belgisch recht werd omgezet door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) en dat de verzoekende partijen niet aanvoeren, laat staan aantonen, dat artikelen 5 en 6 daarbij niet correct omgezet zouden zijn. Zodoende kunnen zij zich niet dienstig op de “Europese Terugkeerrichtlijn” beroepen.

Wat de omstandigheid betreft dat verzoekende partijen een aanvraag op grond van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat deze procedure dient te worden afgewacht, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006 nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er geen aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd ingediend, zodat de kritiek van de verzoekende partijen niet dienstig is. Het argument van de verzoekende partijen doet overigens geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de gemachtigde van staatssecretaris. De gemachtigde diende in het kader van het afleveren van dit bevel geen afzonderlijke motivering op te nemen met betrekking tot elementen betreffende de aanvraag tot machtiging van verblijf. De verzoekende partijen kunnen steeds een aanvraag tot humanitaire regularisatie indienen en voormelde grieven aanvoeren in voormelde procedure. Gelet op het niet dienstige karakter van hun kritiek inzake de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen de aangevoerde schendingen van de artikelen 22bis van de Grondwet en 3 van het Kinderrechtenverdrag evenmin worden aangenomen, nu de verzoekende partijen zich hiervoor op dezelfde argumenten stoelen.

Wat de omstandigheid betreft dat verzoekende partijen een aanvraag op grond van artikel 9ter hebben ingediend en dat uit de motivering van de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat er met de medische problematiek rekening werd gehouden, dient te worden opgemerkt dat er op 30 december 2013 en op 10 september 2014 beslissingen werden genomen inzake de aanvragen ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voormelde beslissingen zijn inmiddels definitief geworden. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar medische stukken en stellen dat de medische toestand ondertussen sterk geëvolueerd is, merkt de Raad op dat het de verzoekende partijen steeds vrijstaat een nieuwe aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in te dienen. De Raad kan in het kader van zijn wettigheidstoezicht geen opportuniteitsbeoordeling maken en een oordeel vellen over deze medische stukken nu de verzoekende partijen met hun kritiek te kennen geven dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid wensen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen verwijzen naar het feit dat zij een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend en dat uit voornoemde medische attesten blijkt dat er sprake is van een bijkomend onderzoek en noodzaak is aan een bijkomende diagnose. De Raad wijst erop dat de aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden beantwoord middels de beslissingen van 30 december 2013 en 10 september 2014, die inmiddels definitief zijn geworden en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 28 januari 2015 met nummer 137.453 het beroep tegen de weigering van inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag van de verzoekende partijen heeft verworpen. Voor wat de medische problematiek betreft waarnaar de verzoekende partijen verwijzen, kan verwezen worden naar hetgeen hierover bovenstaand werd uiteengezet. De verzoekende partijen brengen derhalve geen nieuwe elementen aan die een ander licht op de eerdere beoordeling van de asielaanvraag werpen, zodat een schending van artikel 3 van het EVRM niet voorhanden is.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt zodoende niet aannemelijk gemaakt.

Waar verzoekende partijen de schending van artikel 8 EVRM inroepen, dient erop gewezen te worden dat er geen sprake is van een beëindiging van een legaal verblijf en dus om een eerste toelating gaat, en dat volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Verder dient erop gewezen te worden dat, teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, in de eerste plaats moet worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissingen geen motivering bevatten omtrent het gezinsleven hoewel zij al 4 jaar in België verblijven, hun minderjarige kinderen hier naar schoolgaan gedurende voormelde periode, zij hier vrienden hebben, geïntegreerd zijn en hun sociaal en economisch leven hier hebben uitgebouwd. De verzoekende partijen beperken zich hiermee echter tot een loutere beschrijving van hun gezins- en familieleven en hun privéleven, maar tonen hiermee niet aan dat er hinderpalen bestaan die hun verhinderen hun gezins- en privéleven elders verder te zetten. Dienvolgens kan bezwaarlijk worden gesteld dat er in hoofde van de staat een positieve verplichting bestaat om het recht op gezinsleven van de verzoekende partij te handhaven. Bovendien worden de verzoekende partijen allen bevolen om het grondgebied te verlaten en is er geen sprake van een scheiding van familieleden. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven

(EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 74/17 van de vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betreffen, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen in het geheel nalaten deze schendingen in concreto uiteen te zetten zodat conform artikel 39/69 van de vreemdelingenwet deze aangevoerde schendingen onontvankelijk dienen te worden verklaard.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen kan geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 3 augustus 2015 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat op het moment dat de bestreden beslissing werd afgegeven de beroepsprocedure 9ter nog hangende was bij de Raad. Op dat ogenblik had zij nog belang en zij heeft daarom ook geen gevolg gegeven aan het bevel. Er werden ook hogere rechtsnormen ingeroepen, met name de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Teneinde herhaalde bevelen te vermijden werden ook de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel terecht ingeroepen. VzP besluit dat er aanleiding is tot annulatie. VwP verwijst naar de beschikking.”*

2.2.1 In de mate waarin de verzoekende partijen hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhalen en verder geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 30 juli 2015 opgenomen grond.

2.2.2 Voor zover de verzoekende partijen betogen dat *“op het moment dat de bestreden beslissing werd afgegeven de beroepsprocedure 9ter nog hangende was bij de Raad”*, merkt de Raad op dat voormelde beschouwing feitelijke grondslag mist. Op 10 september 2014 heeft de gemachtigde van de minister immers de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. De verzoekende partijen hebben tegen voornoemde beslissing geen beroep ingesteld.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET